

hắn đánh giữa ngực chàng đã hõn du địa phủ. Thừa cơ Văn Bình nỗ dom dom mắt, hắn đánh dần thêm, đâm vào vào mắt chàng Chàng bị trúng xương cằm, tưởng như hàm dưới vỡ tan. Chàng lão đảo và ngã ngời xuống.

Hắn reo mừng như đứa trẻ. Văn Bình nhịn đau chờ đối phương ngời xuống mới ra tay. Hắn lượn con dao bị rớt, dặt vào thắt lưng, rồi vạch mi mắt chàng xem xét. Cơ hội ngàn năm một thuở đã tới, chàng vận khí lên đầu ngón tay, chọc ngược lên mắt đối phương.

Ngón tay của Văn Bình đã được luyện thành dùi sắt. Ba mũi dùi đâm xuyên thịt, gần tử huyết uto ở giữa hai mắt, máu vọt có vôi, gã cao lớn ngã lộn thảm thiết.

Văn Bình đập luôn trúng bụng. Hắn ngã lộn hai vòng trên đất, một tay vẫn che mặt. Văn Bình hạ độc thủ ngay màng tang. Ốc hắn bị rung chuyển dữ dội. Rồi thần kinh bị tê liệt. Hắn nằm ngửa nhìn lên không chớp mắt ốc nhồi mở trừng trừng chứa đầy ngơ ngác. Hắn ngơ ngác là đúng vì khi làm người đến nay hắn chưa từng thua ai. Tất cả những lần tỉ thí ngang ngựa trên võ đài, xuống âm ti, hắn còn mang theo ân hận và tủi nhục.

Văn Bình gương dạy. Miếng đòn vào hông còn làm chàng é ẩm. Chàng nhìn chung quanh. Căn phòng xây bằng đá ong trống trơn, chỉ có ngọn đèn bão dặt trên chiếc bàn xiêu vẹo. Văn Bình cầm

dèn, xô cửa.

Đó là cửa hầm. Văn Bình đã nghe nói nhiều đến những nhà hầm giam người bị mật trong mật khu R. Giờ đây chàng mới được chứng kiến tận mắt. Chàng hít thật dài cho dưỡng khí tràn đầy lồng ngực trước khi tuột xuống hầm sâu.

Ngọn đèn bão lắc lư như muốn tắt khi Văn Bình đặt chân lên những bậc đá ướt át và bần thiu. Mùi hôi thối nghệt thở theo gió bay lại.

Bóng chằng chiếu hắt lên nền tường đen sì, lung linh như con ma cụt đầu. Văn Bình đứng lại, nâng ngọn đèn bão lên khỏi đầu để nhìn được xa hơn.

Trước mặt chàng hiện ra một quang cảnh vô cùng thương tâm. Một thiếu phụ trần truồng co quắp trên đất. Nghe động, nàng nhóm dậy. Máu me phủ khắp người nàng. Nàng thốt lên một câu hỏi ai oán :

— Đồng chí đấy ư ?

Văn Bình lặng thinh. Chàng biết thiếu phụ là một trong những nữ binh chuyên bán vui cho đầu ông trong các mật khu do Quốc tế Tinh báo Sở thiết lập.

Thiếu phụ bị ném xuống hầm có lẽ vì phạm lỗi. Theo lệ thường, tội nhân bị lột truồng để khỏi tìm cách trốn.

Văn Bình đáp, giọng đầy thương xót :

— Không, tôi không phải lính gác. Tôi đều đi

cứu cô.

Thiếu phụ thở dài :

— Ông là ai mà đến cứu tôi ? Tôi ở dưới hầm từ bốn tháng nay. Tôi bị lao phổi nặng, thế nào cũng chết. Dầu tôi khỏe mạnh cũng vô ích, ông ạ. Vả...

Thiếu phụ ngưng bật. Đoạn, nàng nghẹn ngào :

— Ông có nhìn thấy mắt tôi không ?

Văn Bình bàng hoàng như vừa tỉnh cơn ác mộng. Chàng bàng hoàng vì mắt thiếu phụ chỉ còn trong trắng đục lơ lơ. Đôi mắt ấy ngày xưa hẳn là đẹp lắm. Chàng còn thấy làn mi dài, lông mày hình cánh cung, dư ảnh của thời oanh liệt khiến biết bao chàng trai say đắm. Giờ đây chỉ còn lại hai lỗ gờm ghỉếc, luôn luôn nheo lại như sợ ánh sáng và sợ thực tại phũ phàng.

Văn Bình cầm bàn tay búp măng của thiếu phụ :

— Xin lỗi cô. Có bị tra tấn hỏng mắt phải không ?

Nàng cười chua xót :

— Vâng, người ta đã móc mắt tôi. Hừ, nếu tôi được gặp lại đại tá Woòng...

— Đại tá Woòng tra tấn cô ư ?

— Vâng. Tôi vô tội. Vì họ ghen tuông nên tôi bị giam. À, thôi, ông là người lạ, ông nghe chuyện riêng của tôi làm gì ?

Chàng lập lại :

— Tôi muốn cứu cô.

Nàng cười khanh khách :

— Cứu tôi, cứu tôi ? Ông có lòng tốt thật đấy, nhưng tôi xin cảm ơn. Mắt tôi mù thế này, thân tàn ma dại thế này, tôi còn làm gì được nữa. Nếu quả ông có lòng tốt, thì phiền ông cho tôi nhát dao vào tim. Chết đi, tôi sẽ được yên thân hơn sống trong nhà hầm ghê rợn.

Văn Bình dăm dăm nhìn nàng. Sau những vết máu và mở tóc dài rã rượi, bần thỉu, vẫn còn phảng phất phong độ của thời kỳ trẻ đẹp. Văn Bình hoàn toàn đồng ý với nàng. Với bệnh lao phổi đến độ trầm trọng, với hai con mắt bị hư, giá nàng trở lại đời sống loài người cũng không thể hưởng thụ lại những sung sướng ngày xưa. Thà nàng chết với những kỷ niệm đẹp đẽ bên lòng Chàng bên hỏi :

— Trong hầm còn ai nữa không cô ?

Nàng đáp :

— Nghe ông nói, tôi biết ngay. Ông là người yêu của Hoàng Hoa phải không ?

Văn Bình rùng mình như bị điện giật. Không đợi chàng đáp, thiếu phụ tiếp :

— Hoàng Hoa bị giam ở trong cùm. Ông đi sâu vào chút nữa thì thấy. Thôi, chúc ông và Hoàng Hoa được may mắn. Một lần nữa, ông hãy ra tay cứu vớt tôi bằng cách cho tôi được chết.

Văn Bình rút dao ra. Lưỡi dao sáng loáng dưới ánh đèn vàng ệch. Thiếu phụ ưỡn ngực chờ đợi. Ngực nàng đã lép kẹp dưới sự tàn phá của vi trùng

lao, không còn đôi tuyết lê chín mộng như hồi nào nữa.

Văn Bình thở dài, cắt dao vào người. Thiếu phụ hỏi giọng rầu rĩ:

— Sao thế ông?

Văn Bình không đáp, rón rén tiến sâu vào bên trong. Chàng còn nghe vẳng tiếng kêu của thiếu phụ:

— Sao ông không cứu tôi? Trời ơi!

Suýt nữa, chàng trượt ngã xuống hố sâu đen ngòm. Đầu đây, chàng nghe thác nước rì rầm. Có lẽ hầm này vốn là mạch nước lâu ngày bị cạn. Chàng se lòng nghĩ đến Hoàng Hoa. Nếu đột nhiên nước dâng ngập hầm, Hoàng Hoa sẽ chết đuối. Nàng đã hy sinh nhiều, chàng không thể để mặc nàng chết.

Văn Bình rẽ sang bên phải. Căn hầm đến đó là hết. Cái chàng thấy trước tiên là đống xương trắng hếu, phía trên nghêu ngện mấy cái sọ dừa giương hồ mắt sâu nhìn chàng, hàm răng nhe nham như như muốn cười cợt.

Chàng loay hoay chưa định tiến hay lùi thì có tiếng gọi yếu ớt:

— Anh ơi!

Chàng nhận ra tiếng gọi của Hoàng Hoa. Chàng quay lại. Nàng kêu tiếp:

— Văn Bình phải không? Em đây mà.

Hoàng Hoa chỉ cách nàng một thước mà tiếng

kêu của nàng yếu ớt như từ khoảng xa vọng lại. Chàng suýt rú lên khi thấy nàng lị chôn sống, từ chỗ trở lên lộ ra ngoài.

Ánh đèn bão làm Hoàng Hoa chói mắt. Văn Bình quý xuống. Bị chôn sống, nàng vẫn đẹp như dạo nào. Chàng hỏi:

— Em bị chôn lâu chưa?

Nàng đáp:

— Mới. May anh vào kịp, nếu không em chết mất.

Văn Bình đâm lưỡi dao xuống đất. Chàng đào thật nhanh, một phút sau đã đến ngực nàng. Hoàng Hoa bị trời giạt cánh khuấy nên cánh tay bị ê ẩm. Văn Bình cắt giây trời, bế nàng lên khỏi huyết, rồi đặt nàng nằm trên nền động. Nàng trần như nhộng và run như cây sậy. Văn Bình cởi áo đắp cho nàng.

Nhanh nhẹn, chàng hà hơi ấm vào miệng nàng theo thuật hồi sinh Kuatsu của nhu đạo để từ chi uang khỏi tê liệt. Hai bàn tay chàng chà sát da thịt nàng, chà sát đến đâu máu lưu thông đến đấy. Lat sau, nàng mở mắt:

— Cám ơn anh.

Văn Bình hỏi:

— Tại sao em biết anh đến?

— Em nghe tiếng anh ngoài cửa hầm. Mới có một ngày mà em tưởng như mấy chục năm. Nhưng em vẫn hy vọng. Em biết sớm muộn anh sẽ tìm ra nhà hầm và đến cứu em.

— Em bị tra tấn nhiều không ?

— Em chỉ bị đánh thôi. Lẽ ra đại tá Woòng còn tra tấn thêm nữa nhưng vì có tin phi cơ từ Sài Gòn lên nên họ giam em lại. Và để em khỏi trốn, họ chôn sống em dưới hầm.

Hoàng Hoa đã lấy lại sinh khí. Nàng ngồi dậy, sùng sình trong cái áo rộng của Văn Bình. Chàng quàng tay ra sau lưng nàng. Đột nhiên nàng ôm chặt lấy chàng và khóc nức nở. Văn Bình nâng mặt nàng lên hôn nhẹ vào đôi môi dính đất.

Hai người đã ra đến chỗ người đàn bà trần truồng. Thiếu phụ gọi to :

— Hoàng Hoa.

Hoàng Hoa đứng lại :

— Em đây. Để em đưa chị ra ngoài nhé ?

Thiếu phụ thở dài :

— Đừng, chị. Đời em đã hết. Nếu chị thương em thì bảo anh ấy đừng bắt em một nhát.

Hoàng Hoa nhìn Văn Bình, vẻ mặt chua xót. Văn Bình cúi xuống :

— Chị đừng ngại. Chúng tôi sẽ mang chị về Sài Gòn. Chỉ nửa năm sau chị sẽ bình phục.

Thiếu phụ, giọng chua chát :

— Cám ơn anh. Tôi đã nghĩ kỹ.

Văn Bình tần ngần một lát rồi nhìn Hoàng Hoa. Nàng đau đớn gật đầu. Chàng vung tay đánh vào mê huyệt trên bả vai. Nàng giẫy nhẹ một cái rồi lịm dần. Văn Bình xúc nàng lên vai rồi treo lên trên.

Không khí mát rượi làm chàng khoan khoái. Văn Bình đặt thiếu phụ xuống, lột quần áo bọn lính bị giết ra mặc cho nàng. Hoàng Hoa cũng mặc bộ đồ chèn đàn ông. Nàng giắt thêm vào lưng hai trái lựu đạn chày do Trung Cộng chế tạo.

Nàng hỏi :

— Bây giờ mình đi đâu ?

— Tìm đại tá Woòng.

Văn Bình định nói thêm « tìm Tiểu Doanh nữa chứ » nhưng vội nín bặt. Dầu sao Hoàng Hoa cũng là đàn bà. Đàn bà với tất cả thiên tính ghen tuông thường lệ. Nàng không thể chấp nhận sự hiện diện của người đàn bà khác. Văn Bình bâng khuâng nghĩ đến Tiểu Doanh. Chàng có linh tính là Tiểu Doanh còn sống.

Hoàng Hoa thoãn thoắt trên nền cỏ ướt, trong khi ở chân trời đông một luồng sáng da cam bắt đầu dâng lên xuyên qua màn sương muối dày đặc. Trông nàng đi uyển chuyển. Văn Bình không thể tưởng tượng được nàng vừa bị chôn sống đến cỡ.

Có lẽ ái tình là mãnh lực giúp nàng phục hồi sự dẻo dai. Thật thế, nàng đã nặng lòng vì chàng. Nếu cần hy sinh nữa, nàng cũng chẳng chối từ. Văn Bình phải đứng lại nghĩ vì cây thịt vấp vẹo trên vai mỗi lúc một nặng. Chàng biết rằng cứu sống thiếu phụ là trái nguyên tắc an ninh sợ dăng của nghề gián điệp, song chàng không thể bỏ mặc thiếu

phụ chết dần, chết mòn dưới hầm tối.

Hoàng Hoa hỏi :

— Anh mệt ư ?

Văn Bình cười :

— Không mệt, nhưng thấy vương lắm. Phải đánh nhau thì nguy.

Một lát, Hoàng Hoa lại nói :

— Sắp đến nơi rồi. Anh nên đặt cô ấy xuống đây. Khi nào thanh toán xong xuôi, chúng mình trở lại và đưa cô ấy ra khỏi mặt đất.

Ánh sáng ban mai bàng bạc chiếu vào khuôn mặt hốc hác của thiếu phụ. Văn Bình mở to mắt nhìn nàng.

Vì thiếu phụ đã ngoẹo đầu trên thảm cỏ ướt. Từ miệng nàng trào ra một giọng máu đen. Văn Bình đặt tay lên ngực nàng. Trái tim đã ngừng đập không biết từ lúc nào. Thì ra nàng đã tỉnh dậy trên vai chàng và tự tử bằng cách cắn lưỡi.

Hoàng Hoa vòng tay làm dấu thánh giá. Văn Bình đứng yên, ruột thắt lại. Không phải lần đầu chàng chứng kiến cái chết bi thương, nhưng sự hy sinh của người đàn bà không quen này làm chàng bồi hồi. Nàng dám chọn cái chết giữa lúc có nhiều hy vọng sống vì nàng không muốn mang ơn người khác.

Hai người lượn qua bụi cây lớn. Ánh sáng buổi rạng đông mỗi lúc một rõ. Trong bộ áo chần rộng thùng thình, Hoàng Hoa vẫn không mất vẻ đẹp

khêu gợi, thỉnh thoảng nàng lại cười với chàng. Cầm lòng không đậu, Văn Bình bóp chặt bàn tay nàng, lời nàng vào lòng. Nàng lặng yên cho chàng hôn dài lên môi. Trong giây phút, hai người quên hết hiểm nguy chông chát.

Rồi hai người lặng lẽ đi về hướng mặt trời mọc. Dọc đường Văn Bình không gặp ai. Chàng hỏi bạn :

— Tại sao không có lính gác ?

Hoàng Hoa đáp :

— Anh không gặp ai, vì em dẫn anh, theo đường tắt. Suyt, anh đừng hỏi nữa, đến nơi rồi.

Cửa động đen ngòm mở rộng trước mắt.

Hoàng Hoa nói :

— Anh coi chừng. Đại tá Woong bắn nhanh như máy.

Văn Bình không đáp. Chàng chưa hề sợ tay súng nào trên thế giới, song không hiểu sao lần này chàng lại phấp phồng. Chàng lảng lảng ngờ Hoàng Hoa. Nàng cũng nhìn chàng không chớp. Rồi như chàng có sức hút nam châm, nàng lại ôm chặt lấy chàng.

Văn Bình vuốt ve làn tóc mềm mại của nàng. Trong khoảnh khắc, chàng bồi hồi nhớ lại thời gian sống chung với nàng từ Khang Khay trên đường đến mặt khu R. Đến khi vượt biên, chàng mới khám phá ra nàng không phải là nữ cán bộ giao liên Bắc Việt mà là nhân viên ưu tú của ông Hoàng.

phụ chết dần, chết mòn dưới hầm tối.

Hoàng Hoa hỏi :

— Anh mệt ư ?

Văn Bình cười :

— Không mệt, nhưng thấy vương lắm. Phải đánh nhau thì nguy.

Một lát, Hoàng Hoa lại nói :

— Sắp đến nơi rồi. Anh nên cắt cổ ấy xuống đây. Khi nào thanh toán xong xuôi, chúng mình trở lại và đưa cô ấy ra khỏi mặt khu.

Ánh sáng ban mai bàng bạc chiếu vào khuôn mặt hốc hác của thiếu phụ. Văn Bình mở to mắt nhìn nàng.

Vì thiếu phụ đã ngoẹo đầu trên thảm cỏ ướt. Từ miệng nàng trào ra một giòng máu đen. Văn Bình đặt tay lên ngực nàng. Trái tim đã ngừng đập không biết từ lúc nào. Thì ra nàng đã tỉnh dậy trên vai chàng và tự tử bằng cách cắn lưỡi.

Hoàng Hoa vòng tay làm dấu thánh giá. Văn Bình đứng yên, ruột thắt lại. Không phải lần đầu chàng chứng kiến cái chết bi thương, nhưng sự hy sinh của người đàn bà không quen này làm chàng bồi hồi. Nàng dám chọn cái chết giữa lúc có nhiều hy vọng sống vì nàng không muốn mang ơn người khác.

Hai người lượn qua bụi cây lớn. Ánh sáng buổi rạng đông mỗi lúc một rõ. Trong bộ áo chần rộng thùng thình, Hoàng Hoa vẫn không mất vẻ đẹp

khêu gợi, thỉnh thoảng nàng lại cười với chàng. Cảm lòng không đau, Văn Bình bóp chặt bàn tay nàng, lời nàng vào lòng. Nàng lặng yên cho chàng hôn dài lên môi. Trong giây phút, hai người quên hết hiểm nguy chông chắt.

Rồi hai người lặng lẽ đi về hướng mặt trời mọc. Dọc đường Văn Bình không gặp ai. Chàng hỏi bạn :

— Tại sao không có lính gác ?

Hoàng Hoa đáp :

— Anh không gặp ai, vì em dẫn anh theo đường tắt. Suyt, anh đừng hỏi nữa, đến nơi rồi.

Cửa động đen ngòm mở rộng trước mắt.

Hoàng Hoa nói :

— Anh coi chừng. Đại tá Woòng bắn nhanh như máy.

Văn Bình không đáp. Chàng chưa hề sợ tay súng nào trên thế giới, song không hiểu sao lần này chàng lại phập phồng. Chàng lẳng lặng ngó Hoàng Hoa. Nàng cũng nhìn chàng không chớp. Rồi như chàng có sức hút nam châm, nàng lại ôm chặt lấy chàng.

Văn Bình vuốt ve làn tóc mềm mại của nàng. Trong khoảnh khắc, chàng bồi hồi nhớ lại thời gian sống chung với nàng từ Khang Khay trên đường đến mặt khu R. Đến khi vượt biên, chàng mới khám phá ra nàng không phải là nữ cán bộ giao liên Bắc Việt mà là nhân viên tru tử của ông Hoàng.

Chàng từng hẹn tái ngộ với nàng trên bờ sông Sài gòn, khoác vai nhau hóng mát buổi chiều chủ nhật. Chàng sẽ dẫn nàng lên xa lộ, thưởng thức chiếc bình tôm béo ngậy, và mùi bưởi Biên hòa ngọt lạt. Hai người sẽ tìm một xô xinh vắng vẻ để trở thành cặp tình nhân vô tư lự, tạm quên mọi cạm bẫy của cuộc đời gian điệp luôn luôn thách đố với tử thần.

Nàng ngập ngừng :

— Không hiểu sao em sợ lắm, anh ạ.

Văn Bình nhún vai :

— Có anh bên cạnh, em đừng lo. Đại tá Woòng bản giỏi, nhưng anh còn bản giỏi hơn nhiều. Và lại em không phải là người bản tên thuốc độc nổi tiếng ư ? Tại sao khi mới gặp anh, em không sợ, bây giờ lại sợ ?

Giọng Hoàng Hoa run-run, chẳng phải vì lo sợ mà vì quá xúc động trước cái hôn nóng bỏng của chàng :

— Lạ nhỉ ! Em cũng không hiểu cả em nữa. Tâm trạng em lúc này buồn cười ghê !

Văn Bình xô Hoàng Hoa sang bên. Chàng vừa nghe tiếng trò chuyện, và tiếng chân người nặng nề. Hai tên lính nai nịt gọn ghẽ từ thạch động xăm xăm bước tới. Văn Bình núp trong bụi nhìn ra, trên miệng nở nụ cười bí mật.

Hai tên lính rào qua chỗ chàng núp. Nhanh như cắt, chàng nhảy ra, mỗi bàn tay nắm một đứa,

và xô vào nhau thật mạnh. Khi Văn Bình thả ra, hai cây thịt trở thành không hồn lẫn long lốc xuống cỏ. Hoàng Hoa giật mình :

— Trời, anh có lối giết người lạ lùng quá !

Đường vào thạch động không còn chướng ngại vật nữa. Văn Bình vẫy tay, ra hiệu cho Hoàng Hoa đi theo. Đèn nê-ông sáng rực như ban ngày. Văn Bình đặt chân xuống cầu thang xi măng ngoằn ngoèo. Phía dưới là một hành lang rộng, ánh sáng xanh xanh từ một căn phòng mở cửa hắt ra.

Văn Bình rút súng tiến vào.

Trong phòng có ba người đàn ông. Văn Bình lặng người trong phần mười giây đồng hồ. Vương Sinh đang quay lưng ra ngoài, hai tay múa may huyền thiên. Đại tá Woòng dựa vào lưỡi dao sáng loáng. Chàng không lạ gì Vương Sinh và đại tá Woòng.

Song còn người thứ ba. Chàng không thể quên được niềm ngạc nhiên vô tận hiện trên khuôn mặt dài, xương xương, rám nắng bãi biển Nha Trang của người đàn ông trạc 50, nửa mái tóc đã bạc, trên miệng phì phèo điếu thuốc thơm đắt tiền.

Người ấy là yếu nhân từ Sài gòn lên. Văn Bình chưa kịp cất tiếng thì từ phía sau Hoàng Hoa đã quát :

— Vương Sinh, Woòng !

Cả ba đều quay lại cùng một lúc. Đại tá Woòng co tay, định tung dao thì Văn Bình dẫn giọng :

— Yêu cầu đại tá giao tay khỏi đầu. Nếu lưỡi dao kia rời khỏi tay đại tá thì viên đạn chì của tôi sẽ không tha. Và dĩ nhiên là viên đạn chì của tôi sẽ bay nhanh hơn.

Vương Sinh, chỉ huy điệp báo R. nheo mắt một cách ngạo nghễ rồi đưa tay lên. Có lẽ háp không tin Văn Bình có thể làm chủ tình hình dễ dàng.

Người đàn ông có khuôn mặt rậm nắng buột miệng :

— Văn Bình.

Văn Bình nghiêng đầu chào :

— Không dám Z. 28 kính chào ông. Ông đứng thõng tay như t.ế. Dầu có cảm tình với ông, tôi bất buộc vẫn phải hạ ông nếu ông không chịu giao tay.

YK - phải, người ấy là YK - nói :

— Z.28, anh giỏi thật, anh xứng là cánh tay phải của ông Hoàng, nhưng anh đừng kiêu căng vội. Thạch động này được canh phòng cẩn mật. Đại tá Woòng chỉ thét một tiếng là người ta sẽ bắn anh nát sọ.

Đại tá Woòng tiếp theo, giọng lơ lớ :

— Ông ấy nói đúng. Văn Bình, anh nên biết điều hơn nữa. Anh là thiên tài, chúng tôi muốn dùng anh chứ không muốn hại anh. Về với tôi, anh sẽ được thụ hưởng những cái mà ông Hoàng không có điều kiện cung ứng. Anh còn nhớ tôi chưa?

Văn Bình đáp :

— Anh với tôi quên nhau sao được. Riêng tôi, tôi đã nhớ ra anh sau khi gặp anh, tại đây. Nhưng khi ấy anh đã quên tôi. Hồi ở Thượng Hải, anh cố tình hạ tôi nhưng thất bại. Từ bấy đến nay, mỗi người phiêu bạt một ngã, tôi chưa có dịp trần tình với anh. Em gái anh đã mở cửa lao cứu tôi, và tôi đã mang nạng theo. Tôi không hề phỉnh gạt nạng. Nạng yêu tôi thật tình và tôi cũng thật tình yêu nạng. Vì anh ngu xuẩn nên nạng thiệt mạng. Nạng thở hơi cuối cùng trên tay tôi, và trước khi sang thế giới bên kia, nạng đã xin tôi tha thứ cho anh.

Đại tá Woòng rít lên :

— Đồ khốn kiếp! Vì mày mà em gái tao chết.

Văn Bình nói :

— Anh lầm. Vì anh mà nạng chết. Nạng chết vì đạn lạc của anh.

Đại tá Woòng trợn tròn mắt như muốn đồ lửa :

— Mày sẽ biết tay tao. Tao sẽ một con, một mắt với mày.

Văn Bình giả vờ sửng sốt :

— Một con, một mắt? Đại tá nói thật đấy chứ?

Đại tá Woòng đáp :

— Tao đã sẵn sàng. Nếu mày chịu cắt sừng, tao sẽ giao đầu với mày, có mọi người làm chứng. Giao đầu tay không, cho đến chết.

Văn Bình nói :

— Woòng ơi! Tôi không dám khinh thường anh, nhưng làm con người, nhất là con người trong

ngàn tình báo thì nên biết rõ sức mình và sức địch. Tài võ của anh đâu xuất sắc, song chưa phải là đối thủ của tôi. Em gái anh đã thiệt mạng oan uổng, tôi không muốn anh bị giết vô ích.

YK xen vào :

— Văn Bình, anh ngạo mạn quá lắm ! Tôi khám phục anh quyền biến, song tôi không thích thái độ rởm đời. Hiện giờ anh có súng nên tạm thời làm chủ tình thế, vài ba phút nữa, anh sẽ là con cá trên trời thớt. Tốt hơn anh nên điều đình với chúng tôi vì dầu sao chúng tôi đông hơn, lại có tư thế hơn. Về Sài Gòn, anh muốn gì, tôi cũng xin thỏa mãn. Anh cần tiền, cần địa vị, hay cần thú tiêu khiển ? Tôi tin có đủ khả năng làm anh thỏa mãn.

Văn Bình gật gù :

— Ông có sẵn lòng thỏa mãn mọi đòi hỏi của tôi không ? Tôi không thích tiền, hẳn ông đã biết, vì nhờ hai tay không, tôi có thể kiếm nhiều tiền. Mở trường dạy võ thuật, tôi sẽ có triệu đồng một tháng. Hoặc muốn bán rồi tôi sẽ trở tài mở tủ sắt các tòa đại sứ, các bộ, lấy tài liệu bí mật đem bán. Tôi lại không thích địa vị vì bản tính hồ hải đã quen tôi không khoái diện đồ lớn, sơ mi cổ cứng, giầy bóng loáng, tóc chải mượt, lưng cong mềm, để ra vào những tòa nhà sang trọng có lính gác trong, gác ngoài, và có những cô gái diêm dúa huyền nghề cầm giấy thăm hồ khô chữ ký ông chủ, hoặc lấy sẵn đồ lót cho ông chủ.

YK nói, giọng khó chịu :

— Anh dài dòng quá. Chắc anh cũng biết tính tôi không ưa kẻ càn. Anh muốn gì, anh cứ cho biết. Tôi long trọng cam kết sẽ thỏa mãn bất cứ yêu sách nào của anh.

Văn Bình cười thật duyên dáng :

— Xin lỗi ông đã quá dài dòng. Tôi phạm tội xấu này đã lâu, muốn chữa mãi mà không được. Nếu ông đã long trọng cam kết thì còn gì hơn nữa. Tôi không dám xin ông những cái Sài gòn, không thể có. Tôi sẽ về phe ông, suốt đời trung thành với ông nếu ông bằng lòng nhường cho tôi.

— Nhường cái gì ?

— Bà ấy .

— Nhường vợ tôi cho anh ?

— Vâng. Tôi chắc ông không từ chối, bằng chứng là ông đã thả cỏ cho bà nhà ái ân với nhiều thanh niên quen tên, quen mặt ở Sài Gòn.

— Đồ xảo trá ! Mà không biết vợ tao là người đàn bà khác thường ư ?

— Sao tôi không biết ? Vì bà nhà là vật khác thường nên tôi mới xin ông nhường lại. Hẳn ông không lạ gì tôi, trong đời tôi đã quen quá nhiều đàn bà, nhiều đến nỗi không còn nhớ nữa. Tôi như thợ săn trong rừng, hạ được con cọp nào thì lột da bày trong phòng khách cho thiên hạ nhìn ngắm và khen ngợi. Trong tập an-bom tình ái của tôi còn thiếu một tấm ảnh nữa, đó là ảnh vợ ông.

Mắt YK long sông sọc :

— Tao sẽ lôi mày ra tòa. Tao sẽ xử mày tử hình.

Văn Bình cười khanh khách :

— Liệu ông có thoát khỏi chết k! ông ? Tôi xin nói thẳng ông biết, tôi sẽ không thêm giết ông ở đây, vì giết làm gì bần tay. Giết ông ở xó mặt khu này, ông sẽ thành anh hùng. Tôi sẽ tha cho ông về, và để ông sống trong túi nhục, é chề...

YK ngồi lịm như sắp nghẹt thở. Văn Bình ra lệnh :

— Đại tá Woòng. Vương Sinh ? Phiền hai ông bạn tiếp tục giờ tay lên đầu và mở đường.

Một chuỗi cười ngạo mạn vang lên. Hoàng Hoa xuất hiện, tay lăm lăm khẩu súng. Nàng bảo đại tá Woòng :

— Hân hạnh được gặp lại đại tá.

Đại tá Woòng không tỏ vẻ ngạc nhiên. Hắn chỉ hơi nhún vai :

— Tôi đã biết mà... Trần Sâm chết đáng đời. Trần Sâm bị cô phỉnh phờ, còn tôi, cô đừng hong tái diễn tấn trò sơ đẳng ấy.

Văn Bình hất mũi súng :

— Các ông đi đi cho rồi, còn rành rang gì nữa?

Đại tá Woòng bước ra trước tiên, mặt lăm lăm như tang đá. Vương Sinh cũng không lộ mảy may lo sợ. Còn YK thì nghiêng răng ken két, như muốn ăn tươi, nuốt sống Văn Bình.

Hành lang bên ngoài sâu thăm thẳm, ánh nắng buổi sáng mùa hè chói mắt bị chặn lại cửa động. Văn Bình giữ vẻ bình thản, tuy lòng chàng hết sức bối rối. Chàng thừa biết bắt giải 3 yếu nhân ra khỏi mặt khu R chẳng phải dễ. Sớm muộn, chàng sẽ phải tử chiến với địch.

Chàng hỏi Hoàng Hoa :

— Ra bằng lối nào ?

Hoàng Hoa đáp nhỏ, đủ cho chàng nghe :

— Em cũng không biết. Nhưng có lẽ nên đi vào sâu để đến bãi trực thăng.

Đột nhiên Văn Bình đứng lại.

Một tiếng động lạ vừa lọt vào tai chàng. Như con thú quen sống nơi thâm sơn cùng cốc, chàng có vành tai rất thính. Tiếng động khô khan này chứng tỏ có kẻ đang rình rập trong bóng tối huyền bí của thạch động. Chàng định kêu Hoàng Hoa, song không hiểu sao lại nín thính. Chàng sợ nàng cười chàng báo hoảng.

Văn Bình không thể ngờ rằng thái độ dè dặt của chàng đã mang lại hậu quả tai hại. Dầu là tay súng tuyệt luân, chàng cũng trở thành bất lực vì một cuộc phục kích ghê gớm đã diễn ra như lần chớp xẹt.

Chàng đánh hơi thấy nguy hiểm nhưng không kịp ra lệnh cho Hoàng Hoa nằm rạp xuống. Một tiếng thét rừng rợn nổi lên. Đạn tiêu liên nổ ran, tacata, tacata...

Văn Bình nhảy sát tường, trong khi lửa đã cam phát ra tung tóe. Thạch động rung chuyển dữ dội như muốn nổ tung.

Tuy nhiên trong cảnh hỗn loạn đặc tai này, chàng vẫn nghe tiếng kêu cứu quen thuộc :

— Anh ơi !

NGƯỜI THỨ TÁM

(Xin đọc tiếp Quyển Hạ)

